

“No em considero una víctima”

El 10 de març de 1977, el director Roman Polanski va violar Samantha Geimer, que aleshores tenia 13 anys, durant una sessió fotogràfica a Los Angeles. L'angoixant disputa legal que la va seguir va durar un any i va acabar amb el prominent director fugint dels Estats Units.

Der Spiegel va entrevistar Geimer a Las Vegas, on treballa per a una agència immobiliària, tot i que viu a Hawaii amb el seu marit i tres fills. No ha tornat a veure Polanski, que ara té 80 anys.

—Al vostre llibre escriviu que no us va agradar que el 2009 arrestessin Roman Polanski.

—No. Per què hauria de voler que anés a la presó?

—Perquè, tal com escriviu al llibre, el que us va fer el 1977 us va fer la vida impossible.

—No va ser Polanski qui em va fer la vida impossible. Va ser la gent que aleshores el va tractar injustament i que va fer que el detinguessin a Suïssa. I —no tinc res en contra vostra— també la premsa. Polanski no tenia la intenció de provocar res de tot això. Quan el van tornar a arrestar fa quatre anys, sabia que hi hauria problemes. La premsa em tornava a perseguir. Per això és per què no em va agradar.

—Si aquell vespre de 1977 Roman Polanski no hagués tingut relacions sexuals amb una noia de 13 anys, no hauria passat res de tot això.

—Això és cert. Però Polanski ja es va declarar culpable al judici i fins i tot va anar a la presó el 1977. No sé què més hauria d'haver fet.

—Creieu que n'hi va haver prou amb els 42 dies que va passar a la presó?

—No vaig voler mai que passés ni un sol dia a la presó. Les dues parts vam acordar fer un tracte amb el jutge, i el resultat havia de ser llibertat condicional. El jutge no va complir l'acord perquè estava preocupat per la seva reputació, així que va demanar 90 dies de presó. Allò no tenia sentit. Se supo-

Samantha Geimer tenia 13 anys quan Roman Polanski la va violar a la casa de Jack Nicholson a Los Angeles. Ara ha escrit un nou llibre sobre aquella nit de 1977 i les seves conseqüències. Ens explica per què no odia el director.

sava que Polanski havia de superar una avaluació psicològica.

—Polanski no havia de començar la pena de presó fins que acabés el rodatge d'una pel·lícula, però quan va aparèixer una foto d'ell amb noies a l'Oktoberfest de Munic, el jutge es va sentir enganyat i li va ordenar que tornés immediatament als Estats Units per començar la sentència.

—Però els psicòlegs de la presó estatal de Chino, a Califòrnia, no van detectar que Polanski tingués cap tendència cap a la pedofília, així que el van deixar en llibertat al cap de 42 dies. Allò va ser humiliant per al jutge, que va voler tornar a enviar Polanski a la presó, però aquest cop durant un pe-

ríode de temps indefinit. Podrien haver estat cinc dies o cinc anys.

—Això és possible?

—En aquells moments, era possible. Polanski devia tenir la impressió que ja no es podia confiar en el jutge i per això va fugir. Sincerament, ho puc entendre.

—Ecoltant-vos, i després de llegir el vostre llibre, fa la sensació que no us sembla que el que us va fer Polanski fos tan dolent.

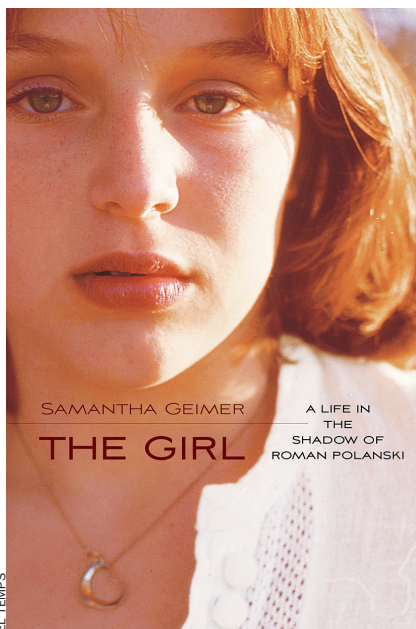
—En qualsevol cas, mai no vaig estar tan desolada i traumatitzada com es va afirmar que estava. El que encara no entenc és que si tothom pensava que el que Polanski havia fet era tan terrible, per què em volen veure encara com a una víctima profundament traumatitzada? “Polanski et va fer això... i com és que no et trobes encara més malament?”

—No ho podem entendre.

—Jo també sóc feminista. Entenc els motius de les dones que em van atacar públicament. Em volien fer sentir com una víctima, perquè només una víctima profundament ferida les podia beneficiar a elles i a la seva causa. Però jo no n'era cap. Mai no m'he sentit una víctima de Polanski, sinó més aviat una víctima de l'opinió pública, dels tribunals i els mitjans de comunicació. Això explica aquest llibre i aquesta entrevista.

—Com és que Roman Polanski us va voler fotografiar el 1977?

—El xicot de la meva germana gran el coneixia dels cercles de Hollywood. Així va ser com va conèixer la meva mare en una festa. Polanski li va dir que havia de fer fotos de noies joves per a l'edició francesa de *Vogue*. El xi-

Portada del llibre de Samantha Geimer.

cot de la meua germana li va parlar de mi, i així és com Polanski va arribar a casa nostra. Va portar les fotos que havia fet a Nastassja Kinski per a *Vogue*.

—Però llavors va quedar tot clar. Eren fotos eròtiques d'una noia de 15 anys.

—Em van semblar boniques. Jo volia ser actriu. Pel que sembla, a Nastassja Kinski tot li va anar prou bé.

—Ja havíeu sentit parlar de Polanski?

—Sabia que havia dirigit *Chinatown*. L'havia vist al cinema, però no em va agradar. Massa fosca. Però sabia que Roman Polanski era algú important.

—Coneixíeu les tragèdies de la seva vida? Que els seus pares van estar en camps de concentració? Que la seva mare va morir a Auschwitz? Que va haver de fugir tot sol als 8 anys? Sabíeu res de Sharon Tate, que estava embarassada quan va ser brutalment assassinada pel grup de Charles Manson?

—No en sabia res. No ho vaig descobrir fins més tard. És terrible.

—El va conèixer vuit anys després de l'assassinat de Sharon Tate. Us volia fer fotos de prova. La vostra mare hi estava d'acord?

—Sí. Però quan va voler venir amb nosaltres, Polanski li va dir que no era una bona idea. Vam començar a caminar pel carrer de darrere de casa meua, i ell em va començar a fer fotos. Aleshores em va demanar que em canviés la samarreta. Jo no portava sostenidors, perquè encara no en necessitava, i em vaig girar per canviar-me. El més curiós és que ell em continuava fent fotos. I llavors em va demanar que em girés.

—Vau parlar d'aquelles fotos a la vostra mare?

—No. D'alguna manera, sabia que no ho hauria d'haver fet. Però, igualment, no pensava que Polanski em tornaria a fer fotos. No semblava que estigués gaire interessat per mi.

—Però va tornar.

—Al cap de dues o tres setmanes. Jo no estava especialment contenta, perquè sabia que no havia estat bé la primera vegada. D'altra banda, encara tenia ganes d'aparèixer a *Vogue*. Vam triar roba i em va dir que aniríem a la casa d'un amic per fer fotos de veritat.

—Ja havíeu begut alcohol abans d'allò?

Samantha Geimer: "Mai no m'he sentit una víctima de Polanski, sinó més aviat una víctima de l'opinió pública, dels tribunals i els mitjans de comunicació".

—Potser una copa de xampany per Cap d'Any. Però encara no sabia beure. Més tard, Polanski em va oferir una pastilla de metaqualona. Em va preguntar si sabia el que era. Jo no volia semblar una nena, així que li vaig dir: "I tant". I sí que sabia el que era. La metaqualona era la droga de moda al Los Angeles de 1977. Era part de la cultura. Hi havia samarretes amb imatges de les pastilles i apareixien a les lletres de les cançons pop.

—De fet, és un somnifer.

—Sí. Però quan es combina amb alcohol produeix un efecte relaxant.

—Quan va començar a sentir que la sessió de fotos es tornava estranya?

—Tot anava bé mentre feia fotos. Em va tornar a fer fotos sense samarreta, però no va flirtejar amb mi. Allò era feina. Per a les últimes fotos, em va demanar que entrés al jacuzzi. Una vegada a l'aigua calenta, l'alcohol i la metaqualona van començar a fer efecte. Em sentia lleugera i marejada. També vaig sentir una mica de pànic. Més endavant Polanski va dir que la llum ja no era bona per a fer fotos, i que ell també es ficaria al jacuzzi. Va ser quan vaig saber que allò no anava bé. Li vaig dir que tenia asma i vaig saltar fora de l'aigua.

—Polanski us va creure?

—Sí. L'únic problema va ser que aleshores volia que m'estirés i em rela-

xés. Em va portar a una habitació fosca, i llavors ho vaig saber: "Se'n vol anar al llit amb tu". Em va sorprendre, perquè no semblava que jo li agradés gaire. Però no sabia com aturar-lo. Li vaig dir que no volia entrar en aquella habitació. Quan em va tocar, li vaig dir que no. Però quan el "no" no va funcionar, ja no vaig saber què més fer. "Deixa'l fer", vaig pensar, "i després me n'aniré a casa". Jo ja sabia què era el sexe. Tenia xicot, i, sí, havíem tingut relacions sexuals. En aquells moments em pensava que ja era adulta.

—Bastant d'hora.

—No m'ho semblava. Polanski em preguntava tota l'estona si m'agradava, i jo no responia. Ell era el director de la pel·lícula, es podia escriure el seu propi diàleg. Em va preguntar quan havia tingut l'última regla. Però jo estava massa confusa i drogada per a recordar-ho. Llavors em va preguntar: "Vols que vagi per darrera?". No tenia ni idea de què parlava, així que, per si de cas, li vaig dir que no. I quan sí que va passar vaig pensar: "Un moment, ha estat el cul?".

—Sona horrible. Es fa difícil d'escoltar.

—Horroritza a tothom. En aquella època, per a mi no era gaire clar que allò que anomenaven sodomia fos tan important. No va ser tan horrible com tothom es pensa, no em va fer mal, es-

Roman Polanski va declarar-se culpable al judici i va passar per la presó el 1977.

tava drogada. L'únic que volia era que acabés aviat i anar-me'n a casa. Sé que això sona estrany avui dia.

—De fet, ni tan sols ho vau voler explicar als vostres pares.

—No! Però n'havia de parlar amb algú, així que vaig trucar al meu antic xicot, Steve, que era uns quants anys més gran que jo. La meva germana em va escoltar i va explicar-ho a la mare. Va ser quan es va desencadenar l'infern: la policia, l'hospital, l'oficina del fiscal del districte, l'arrest de Polanski, els paparazzi, els telèfons que no paraven de sonar. No vaig tenir temps per a reflexionar.

—Preferiríeu que no haguessin trucat a la policia?

—Aleshores, i durant molts anys, hauria preferit que no. Però què havia de fer la meva mare? No podia, simplement, deixar-ho estar. No sabíem el que ens esperava. Actualment potser hauria estat més evident. Si li hagués passat a la meua filla, també hauria trucat a la policia.

—La vostra mare té part de la culpa?

—No. Però es culpa perquè m'hi va deixar anar. Érem ingènues. Tothom s'equivoca.

—Ho considereu una violació?

—Tenia 13 anys. Segons la llei, va ser una violació.

—I moralment?

—Jo no ho volia, i vaig provar de dir-li que no. Això ho converteix en una violació. En aquell moment, però, no em va semblar que ho fos. Em pensava que un violació implicava violència física o

fins i tot un segrest. Aleshores, a casa, tothom cridava: "Tens 13 anys! És una violació!". Em va sorprendre molt.

—Després de deixar-vos a casa vostra, Polanski va anar a veure el seu amic Robert de Niro. Sembla que no se sentia gens culpable.

—A ell no li semblava que hagués fet res mal fet, no em volia fer mal. Ell volia que jo m'ho passés bé. Em vaig quedar de pedra quan l'endemà vaig saber que l'havien detingut. I després també a Anjelica Huston. Ens va veure a la casa de Jack Nicholson, perquè en aquella època sortia amb ell. Quan la policia va escorcollar la casa buscant proves, van trobar cocaïna a la bossa de Huston. I jo enmig d'allò: Roman Polanski arrestat, Anjelica Huston arrestada i Jack Nicholson no gaire content que tot allò hagués passat a casa seva. Un bon inici de la meua carrera com a actriu. Jo sabia que no era culpa meua, però em vaig sentir malament.

—No és estrany que ni a Polanski, i, segons sembla, tampoc a vós, no us semblés que tenir relacions sexuals amb algú de 13 anys fos un gran problema?

—Avui dia és difícil imaginar quin era l'estat d'ànim de finals dels anys setanta, especialment a Hollywood. Elvis Presley s'havia casat amb Priscilla als anys seixanta. Ella tenia 14 anys quan Elvis la va conèixer. *Manhattan*, de Woody Allen, era un homenatge a un home de mitjana edat que s'enamora d'una adolescent. Vaig veure una foto de Don

Johnson amb la que després seria la seva dona, Melanie Griffith, asseguda a la seva falda. Tenia 14 anys quan es van conèixer. La nena que es converteix en una dona no era cap tabú. No existia el terme "abús de menors". O, si més no, ningú no en parlava.

—A Alemanya es viu un debat semblant. Membres del Partit Verd, un partit liberal d'esquerres, estan acusats d'haver donat suport i de restar importància a les relacions sexuals amb menors durant la dècada de 1980, per raons ideològiques o pedagògiques, però, aparentment, sense males intencions.

—Qualsevol que tingués entre 13 i 45 anys durant els anys setanta sap que tant Polanski com els Verds d'Alemanya es devien sentir així. No hi havia males intencions. Les experiències eròtiques es consideraven beneficioses. La gent també creia que les experiències sexuals àmplies o precoces beneficiaven el creixement emocional. I això afectava les dues bandes, els qui tenien poder, com Polanski, i els relativament dèbils, com ara jo. Polanski no em veia com una víctima.

—Així que la moral sexual era millor als anys setanta, tot i que probablement va contribuir al que us va passar amb Polanski?

—En aquell moment em semblava que era millor. Potser era només perquè havia crescut d'aquella manera. Crec que no està bé establir normes sobre quan el sexe és bo i quan és dolent. Jo vull decidir per mi mateixa.

—Però en el vostre cas va ser Polanski, que aleshores tenia 43 anys, qui va decidir per vós.

—Va decidir per mi perquè pensava que estava bé. Preferiria reviure la nit amb Polanski abans que l'audiència al tribunal. Va ser humiliant. Totes aquelles preguntes... Allà sí que vaig ser una víctima.

—Vau tenir problemes amb el sexe?

—No. M'agradava tenir relacions sexuals.

—11 anys després, el 1988, vau presentar una demanda civil contra Polanski. Per què ho vau fer, si el que volíeu era que us deixessin en pau?

—Però em vaig adonar que això no passaria mai. Aquest tema no em deixaria mai en pau, no podria continuar vi-

vint com si res. Nosaltres, el meu marit i jo, necessitàvem diners i teníem un nen petit. El fet que tot tornés a començar era culpa de Polanski, perquè havia fet uns comentaris poc afalagadors sobre la meva mare i sobre mi a la seva autobiografia. Aleshores vaig pensar que Polanski m'havia d'ajudar. En altres paraules, havia de pagar per allò.

—**I va pagar.**

—Una quantitat de sis xifres.

—**Mig milió de dòlars.**

—No em sento malament per allò. Polanski va pagar sense vacil·lar, com tampoc no havia vacil·lat quan es va declarar culpable com a part de l'acord i va anar a la presó.

—**Fa quatre anys, el 2009, vau rebre una carta d'ell.**

—Era una nota petita, escrita a mà. Me la va enviar a Hawaii des de França. Ja havia sentit que havia trobat la meva adreça i vaig pensar: "Espero que no vingui fins aquí!".

—**Us va afectar?**

—Va significar molt per a mi. Però especialment per a la meva mare que,

30 anys més tard, va poder llegir, finalment, que no havia estat culpa seva. Però també va ser important per a la resta de la meva família. Tots volien odiar Polanski. Va ser una de les raons per les quals ara he publicat aquest llibre.

—**La vostra manera de parlar sobre Polanski és estranya. No l'heu tornat a veure, i no obstant això, des d'aquell vespre de 1977, fa 36 anys, les vostres vides estan enllaçades. Teniu la sensació que us coneixeu bé l'un a l'altre?**

—Tenim una vida en comú, però tot i això som uns desconeguts.

—**Heu vist les seves pel·lícules?**

—No, preferia mantenir-me'n al marge.

—**Però, d'alguna manera, us agrada?**

—Bé, ell va passar pel mateix que jo.

—**Gairebé sona com la síndrome d'Estocolm.**

—Perquè no odio algú que ja ha pagat pel seu crim? Jo no he d'odiar-lo.

Ja hi ha prou gent que l'odia. No puc dir res dolent d'ell, perquè ja sé què se sent.

—**Heu sentit llàstima per ell en algun moment?**

—Em vaig sentir malament el 2009. El van ficar a la presó esperant l'extradició per un delictes pel qual ja havia complert condemna feia 32 anys. El jutge era un narcisista. El fiscal Steve Cooley volia convertir-se en el fiscal general de Califòrnia. Em llevava cada matí i pensava: "Déu meu, Polanski té més de 70 anys, té fills, això és horrible...". Però no feia llàstima. Tots som adults. Tots hem pagat pels errors que hem comès. Ell no em necessita.

—**Us agradaria tornar a veure Roman Polanski?**

—No ho sé. Potser sí. Sens dubte, seria estrany, però també interessant. No diria que no, però no crec que en tingui mai l'oportunitat.

Philipp Oehmke

© DER SPIEGEL

Traducció de Paula Arnas Antolín

HOMENATGE A

JOAQUIM FOLCH I TORRES

CRÍTIC D'ART, HISTORIADOR I MUSEÒLEG (1886-1963)
EN EL CINQUANTENARI DE LA SEVA MORT

Joaquim Folch i Torres, nascut a Barcelona el 15 de setembre de 1886 i mort a Badalona el 7 de novembre de 1963, és un gran desconegut, malgrat la seva rellevant tasca com a crític d'art i les seves accions en pro de la constitució i de la salvaguarda, estudi i difusió del patrimoni de Catalunya.

Aquest any commemorem el cinquantenari de la seva mort a través de diversos actes organitzats conjuntament amb moltes altres institucions, el calendari dels quals podeu consultar a www.joaquimfolchitorres.cat.

Fundació
Folch i Torres

AMB:

Ajuntament de L'Escalá; Amics dels Museus i del Patrimoni d'Esplugues de Llobregat; Amics de l'Art Romànic; Arxiu fotogràfic de Barcelona; Associació de museòlegs de Catalunya; Consorci del Patrimoni de Sitges; Direcció de Patrimoni, Museus i Arxius de l'ICUB de l'Ajuntament de Barcelona; Generalitat de Catalunya, Departament de Cultura, Direcció General d'Arxius, Biblioteques, Museus i Patrimoni; Institut d'Estudis Catalans; Museu Nacional d'Art de Catalunya; Museu del Disseny de Barcelona; Museu d'Història de Catalunya; Palau Robert; Revista Serra d'Or; Universitat de Barcelona (Vicerectorat de Relacions Institucionals i Cultura; Departament d'Història de l'Art)